

opførte paa Dagordenen, og da jeg forstod dette saaledes, at det er et Ønske hos Formanden saa vel som hos Tinget, at man, naar man er færdig med Behandlingen af det første Forslag, kan gaa let hen over de senere, skal jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger om 2 Lovforslag, der ikke tidligere ere omtalte af noget Medlem af mit Parti. Jeg siger herved til, for at nævne det kort, de militære Lønningslove, som ere opførte paa Dagsordenen under Nr. 5 og 7.

Det har glædet mig, at de Medlemmer, der have skænket disse Lovforslag en kort Omtale, have erkendt, at paa dette Omraade maatte man ogsaa tage Skridtet fuldt ud. Jeg havde ikke ventet det, og jeg skal ogsaa indrømme, at det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen), der omtalte disse Lovforslag, var ikke begejstret for dem, men han vilde dog gaa med til deres Vedtagelse under en Forudsætning, som jeg straks skal komme til. Naar vi gennemføre en saa omfattende Lønningsreform som den, der her er bragt i Forslag, maa vi efter min Mening tage saa meget ind under den som muligt. Jeg skal ikke kunne sige, om man, naar man tager alt det, der nu ligger paa Tingets Bord i Retning af Lønningslove, er naaet til Enden, men Ministeriet vil dog sikkert, hvis det ikke er Tilfældet, saa vidt muligt komme med Røsten i denne Samling, netop for at man kan faa en samlet Reform. Og en saadan maa da ogsaa omfatte de militære Underklasser, overhovedet Militæretaten paa samme Maade, som den omfatter de andre Etater, det anser jeg for soleklart. Jeg kan derfor kun anbefale, at man vedtager disse Forslag, naturligvis under det samme Forbehold som ved de andre Lovforslag, at Ændringer vil der altid være Lejlighed til at gøre under Udvalgsbehandlingen.

Der faldt imidlertid i Gaar om denne Sag nogle Udtalelser fra et Par ærede Medlemmer, som — jeg vil ikke sige forbavtede mig, for man er jo vant til en Del — dog var mig noget paafaldende. Det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) saavel som det ærede Medlem for Sorø talte om Kompensation for Udgiften til Lønningsforbedringerne i Militæretaten. Det ærede Medlem for Helsingør var dog saa hensynsfuld, at han sagde: det kunne vi forhandle om i Finansudvalget. Vi kunne altsaa vente, naar Finanslovbetænkningen foreligger, at det Beløb, som Socialdemokraterne almindeligvis foreslaa som Nedgang i Militærudgifterne, vil blive forøget med 600,000 Kr. eller der-

omkring. Naa, ja, det er en uskyldig Fornøjelse! Føle de Herrer Socialdemokrater, at de maa have et saadant Plaster paa deres socialdemokratiske Samvittighed, spiller det jo ingen Rolle, om det er en Tomme længere eller kortere. Men jeg kan ikke lade være at føje til, at jeg ynder ikke noget, der i fjerneste Maade ligner Spilfægteri. Jeg vil ikke betegne de Herrers Standpunkt som saadant, men det har meget tilfælles dermed. Jeg synes, at de ærede Socialdemokrater snart maatte kunne komme saa vidt, at de undlade at stille saadanne Ting op, naar de indtage deres Standpunkt, men selvfølgelig, anse de sig for tjente med ikke at stemme for Finansloven, er det en Form for deres Optræden, som ikke gør os noget, det kan være os saa temmelig ligegyldigt.

Af en anden Art vare de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Sorø. Jeg blev noget forbavset — det maa jeg indrømme — over hans Mandhaftighed, om end dette er noget, man altid kan vente fra den Side. Han vilde nemlig gøre Vedtagelsen af de militære Lønningslove afhængig af, at vi fik en tilsvarende Nedgang i Militærudgifterne. Det ærede Medlem vil altsaa være konsekvent helt ud til Fingerspidserne paa dette Omraade. Jeg forstaaer nok Grunden. Det ærede Medlem har været med til i sin Tid at sige: Ingen ny Udgift maa afholdes paa Militærvæsenets Konto, uden at der samtidig sker en tilsvarende Nedsættelse. Det er der saa mange andre, der have sagt, og man har dog stemt for Lønningslove, der vare en Forøgelse af Militærudgifterne, uden at der skete en tilsvarende Nedsættelse. Det ærede Medlem vil altsaa være konsekvent med Hensyn til dette skønne Princip, men han er ikke konsekvent lige overfor sin Fortid, og han er heller ikke konsekvent lige overfor sin Stilling til de øvrige Lønningslove. Er det hans Mening, at man bør forhøje Lønningerne for de øvrige Etater, maa han af samme Grund anse det for forsvareligt at give de militære Underklasser forhøjede Lønninger. Hvorfor skulle de „sulte“, hvis vi ikke kunne enes om den af ham fordrede Nedgang? Saaledes vilde det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster (Vald. Olsen) jo sige. Skulle de virkelig ikke have, hvad der tilkommer dem, af Hensyn til et Princip, som det ærede Medlem ikke selv har fulgt før?

Jeg ønsker til Slutning at gøre et Par Bemærkninger, som jeg knytter til disse Lovforslag, og som ere af en anden Art end dem, jeg hidtil har gjort. Der findes